

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

In Alcaei fragmenta observationum mantissa.

In novissima fragmentorum editione vulgantur p. 11. No. II.

ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
ναῖ φορήμεθα σὺν μελαίῳ
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ κάλῳ.

Postremam vocem in mendo iacere, V. D. haud fugit: neque difficile ad divinandum, ibi voci *κάλως* optime locum dari. Quare nuperus fragmenti editor *κάλων* reponendum duxit, si sensum respicias, recte, sin vero vocabuli formam, minus. Phavorinus enim: *κάλους φασίν*, inquit, *οἷς τὸ ἰστίον συσπᾶται καὶ ἀνίεται. τὸ δὲ σαφέστερον οὕτω κάλοι, τὰ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος ἀνάγοντα καὶ χαλῶντα τὸ ἰστίον, κληθέντα οὕτω παρὰ τὸ χαλᾶν. καὶ ὅρα ὅτι κάλος οὐκ ἐκτείνει τὴν λήγουσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, εἰ καὶ Ἀττικῶς μεγεθύνεται.* Ex postremo observatis, quibus non est, quod fidem denegemus, patet, primum agi hoc Phavorini articulo de vocabulo *κάλως*, deinde ab antiquioribus non *κάλως*, quod demum Atticorum fuisset, dictum esse, sed correpta ultima *κάλος*. Haec igitur primitiva forma vocis fuisse videtur, in cuius locum posterius *κάλως* Atticorum successit. v. Barin. Camertis Eclog. p. 259 ed. Dindorf. 1) Quam ob

1) Insigne ab hac voce derivatum proverbium, *πάντα κάλων σείειν*, de quo vide Valck. Diatr. p. 233. B., in mentem hic venit, quo suam in rem verso usus est Plato Protag. p. 338. A. *ἀλλ' ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις, ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι καὶ εὐσχημονέστεροι ἡμῖν φαίνωνται, μήν' αὖ Πρωταγόραν πάντα κά-*

rem ego Alcaeo malim reddere *κάλον*. Alibi sic scriptum vocabulum legitur, *κᾶλον*. Ut, quod magni momenti videtur, in Platonis loco infra admoto revera vocem Codex Clarkianus exhibet: alius *καλόν*, ita ut praeterea dubitare liceat, an omnino recte in Platone *κάλων* vulgetur. Qua de re amplius quaerendum.

Ibid. pag. 23. No. XVII. ex Himerio soluta oratione: Ὁ δὲ (Apollo) ἔτος ὅλον παρὰ τοῖς ἐκεῖ θεμιστεύσας ἀνθρώποις, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνομοθετεῖ καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἡχῆσαι τρέποδας, αὐτῷ κελεύει τοῖς κύκνοις ἐξ Ὑπερβορέων ἐφίπτασθαι. 2) Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον αὐτὸ, ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα etc. Matthiacus legendum suadet καιρὸν ἐννομον ᾗδει. Facilius et ut puto, verius corrigas: Καιρὸν ἐνουθέτει, quamquam cave ne hoc, quod Himerii est, ab Alcaeo dictum credas. Anonymus quidam in *Allgemeine Schulzeitung*, 1828. No. 13. p. 97. nuper legendum suspicabatur: ἐπειδὴ καιρὸς ἐνομοθετεῖ, idque Himerio ornatae orationis studioso tribuebat.

λων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα φεύγειν εἰς τὸ πέλαιος τῶν λόγων etc. Ubi nisi prorsus fallor, verbum *ἐκτείναντα* mendosum est. Ut de velis recte *ἐκτείνεσθαι* dicatur, tamen idem de rudentibus usurpari non potest, quae quidem intenduntur, non vero extenduntur. Neque in proverbio illo verbum *ἐκτείνειν* locum habet, sed *σελεῖν*, *κινεῖν*, *τείνειν*, *ἀνασελεῖν* vel similia. Quare probabilis mihi visa est coniectura, vel *ἐντείναντα* vel *ἐπιτείναντα* Platoni restituendum esse, quibus recte superius illud *χαλᾶσαι* opponitur. Nam si Virgilius *rudentem explicare, excutere* dixit, hoc poëtaetribuendum, neque ad proverbium, de quo agitur, momenti cuiusquam est.

2) De cynis Apollini sacris egregius est Platonis Phaedon. p. 85. HSt. locus, quem afferro, ut hinc scriptorem vitae Platonicae, quae edita legitur in Heerenii *Bibliothek für alte Litteratur und Kunst*, fasc. 5. ined. in transcurso emendem. In verbis enim, quae apud hunc p. 7. leguntur, ἐξ ἑαυτοῦ μὲν, ὅτι δμοδουλον ἑαυτὸν ἐκάλει τῷ κύκνῳ apparet sponte color e Platonis illis verbis adductus: ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἡγοῦμαι δμοδουλός τε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ (Ἀπολλίνis). Legendum igitur τῶν κύκνων pro τῷ κύκνῳ.

Ibid. p. 48. No. LI. ex Schol. Pindari Olymp. I, 97. ed. Bbeekh. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμῶν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ [ὁ μὲν Ἀλκαῖος] Κεῖσθαι παρ κεφαλᾶς μέγας ὥας... σιμίδα λίθος. Quem locum obscurissimum, quum Matthiaeus intactum plane reliquerit, nuper retractavit Welckerus in Iahnii Annal. philol. a. 1830. T. I, 1. p. 32. Qui quum ex Passovio audiisset, in uno cod. Vratisl. lacunam quatuor litterarum exstare post μέγας, in altero lacunam post ὥας abesse, sine haesitatione putavit, ὥας et quod sequitur post lacunam σιμίδα iungenda esse, quibus nexis facile prodeat lectio θρασυμίδα. Ut elegans haec coniectura sit et e litterarum ductibus, lacunae ratione non habita, facile colligenda: tamen non potest ea ante admitti, quam forma θρασυμίδης exempli vel gemini vel similis auctoritate Graecitati vindicata erit. Quae enim afferuntur ex genere nominum propriorum sunt omnia. Alia est emendandi ratio Eduardi Gerhardi, quam per litteras secum communicatam Welckerus affert, quamque, quod miror, alienam a nostro loco censet. Mihi quidem contra videtur egregia et quae ad veram loci scripturam tutissime ducere possit. Etenim in elementis imperfectis σιμίδα Gerhardus ingeniose vidit latere *Sipyli* montis mentionem, itaque putat scribendum: κεῖται παρ κεφαλὰν μέγας ὄρεος Σιπύλῳ λίθος. Cui scripturae quod opponat, Welckerus aliud nihil habet, nisi quod montis mentionem a fabulae argumento abhorreere dicit. „*Allein die Beschaffenheit des Mythos*, inquit, *schliesst den Berg, wie mit der vollkommensten Bestimmtheit zu versichern ist, aus.*“ Haec vero haud satis circumspecte monita sunt a viro praestantissimo. Disertis enim verbis Antonius Liberalis 36: Τάνταλον δὲ, ἐπεὶ τὸν ὄρκον ἐπεύσατο, κατέβαλε καὶ ἐπῆρωρει αὐτῷ (ita e Koenii coniectura pro καὶ περὶ αὐτόν) ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον, ad quem locum Munckerus apte confert Scholiastae ad Odysseam verba: ὤμοσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν, ὅθεν ὁ Ζεὺς κατέστρεψεν αὐτῷ Σίπυλον τὸ ὄρος.

Cf. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 406. Afferri etiam nostram in rem potest *Tantalus* urbs, quam serius Sipylum vocaverè. v. Plin. H. N. V, 31. Anonymi comment. in Cic. pro Flacco in Mali Class. Auctor. T. II. p. 10. His igitur positis, quorum fidem non est cur in suspicionem vocemus, patet Sipyli mentionem non modo non alienam sed loco commodissimam esse. Sed inest in Gerhardi lectione aliquid levioris momenti, quod displicet. Intellexit enim bene, *κεφαλᾶς*, ut Codices, quod sciam, omnes tenent, non iungi posse cum *πάρ*; quare *κεφαλάν* posuit. In hac vero voce mendum non quaerendam arbitror, sed potius in ipso *πάρ*, quod commutandum cum *ὑπὲρ* videtur. Hoc enim unice verum, quum et ad sensum verborum necessarium et fabulae argumento unice consentaneum sit: de hiatu admissa hac lectione orto non magnopere laborandum. Pindarus Olymp. I, 91: *πατὴρ ὑπερκρέμασε κάρτερον αὐτῷ λίθον, τὸν αἰεὶ μενοιῶν κεφαλᾶς βαλεῖν, εὐφροσύνας ἀλάττει*. Isthm. VIII, 21: *ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός*. Plato Cratyl. p. 395. D. *καὶ τελευτήσαντι ἐν ἄδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταπταλεία*. Θανμαστή ὡς σύμφωνος τῷ ὀνόματι. Hyperides apud Alexandrum inter Aldi Rhetores I. p. 581: *εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρεμάται, quem locum Porsono ad Euripidis Orest. 5, cuius verba, κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρων, huc pariter pertinent, debeo*. Paullus Silentarius Ep. 33. *Τάνταλος ἀκριτόδακρυς, ὑπερτέλλοντα δὲ πέτρων δείδειν*. Hinc Latini scriptores, *impendere* Tantalos saxum dixere. Cic. de fin. I, 18. Tusc. IV, 16. Lucret. III, 993. Alibi saxum illud appellatur *λίθος ἐπηρτημένος*, ut apud Sopatrum Stobaei XLIV. p. 311. et Pausan. X, 31. Cuius verba iuvat adscribere: *ὑπὸ τοῦτω δὲ τῷ πίθῳ Τάνταλος καὶ ἄλλα ἔχων ἐστὶν ἀλγεινὰ, ὅποσα Ὅμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐταῖς πρόσεστίν οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα*. Describitur ibi in pictura Delphica Tantali figura, saxum impendens ne delabatur

timentis. In quo contextu quo sensu ἐπὶ δὲ αὐταῖς dictum sit, vel quo referatur, obscurum est. Mendum facillime tollitur, si mecum scribas ἐπὶ δὲ αὐγαῖς, de qua confusione utriusque vocabuli Iacobsius ad Philostratum et Siebelisius ad Pausaniam disputarunt. Nil vero aptius reposito. In oculis enim timoris et metus signum maxime conspicuum. Cf. Lobeck. ad Soph. Aiac. 140. Praeterea constat, ars antiqua quantum in animi affectibus per oculos describendis valuerit, de qua vide Welcker. ad Philost. Imag. Prooem. p. 196. seq. collato Iacobsio ibidem p. 590. Ceterum ne quis putet usum v. αὐγὴ pro *oculus* vel *pupilla* poëtis unice proprium esse, assero Xenoph. de Venat. 5, 26, ubi de lepore: βλέπει δὲ, αἶτ, οὐκ ὄξυν, διὰ πολλά. τὰ τε γὰρ ὄμματα ἔχει ἔξω, καὶ βλέφαρα ἐλλείποντα, καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς. Apud Eutecnium Paraphr. Oppian. I, 28. p. 182 ed. Schneid. de Phoenice leguntur: ἦν γὰρ ποτε γηράσκων πρὸς τὰς πτήσεις ἑαυτὸν ἰδοὶ νωθέστερον, ἢ τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων ἐλαττουμένας etc.

In Alcaei reliquiis colligendis tametsi Matthiaeus summam diligentiam posuit, tamen unius alteriusve fragmenti supplemento augeri fortasse poterunt. Quod nunc in medium proferimus, coniecturae quidem merae debetur, sed nisi fallimur, satis probabili. Etenim in Herodiani verbis περὶ μιν. λέξ. p. 9, 31 ed. Dindorf. εὐρυπῶν ἀλκμοῖς ἦδε ῥυπῶν, quae corrupta esse quisque intelligit, suspicor Alcaei nomen latere. Potuisset etiam de Alemane cogitari: sed facilius videtur restitutio ἀλκ Αἰος pro ἀλκ Μοῖς. Difficilior quaestio est de nomine proprio, quo usus fuerit Alcaeus, reponendo, quam sagacioribus explanandam committo.

Fridericus Osann.
